

Престана да учителствува той, но остана да живѣе въ селото. Викаха го децата му, молиха го да иде при тѣхъ — отказа. Остана тукъ, гдето бѣше работилъ цѣли тридесетъ години и гдето почиваше другарката му.

Отиваше отъ време на време при синоветѣ и дъщеритѣ си, вземаше нѣкое отъ внучетата си и го довеждаше въ село. Ще поиграе съ него, ще му посвири съ цигулката си, ще го нагости съ чудесенъ медъ, ще го заведе да занесе цвѣтя на гроба на баба си, па ще го върне при родителитѣ му.

После ще доведе друго внуче. И така прекарва сега старинитѣ си въ село. Но пакъ упжтва по-младитѣ, поучава ги навредъ. Цѣлото село го почита и всички се допитватъ до него. Той каквото каже думата му е законъ. Той е сѣдия за всички, той разрешава всички спорове въ селото.

Избираха го селянитѣ за кметъ, отказа да стане кметъ. Искаха да го избератъ за народенъ представителъ, пакъ отказа.

— Чудниятъ дѣдо, — почнаха да му викатъ внучетата му, че живѣе въ село, а не иска да отиде при тѣхъ въ града.

— Чудниятъ дѣдо, — почнаха да му викатъ и всички деца въ селото, защото той всички обича, всички гали, събира ги, разказва имъ приказки, играе съ тѣхъ, свири имъ на цигулката.

Зарадъ него и на менъ почнаха, да викатъ „Чудниятъ дѣдо“.

По негова диктовка направиха ново, голѣмо училище въ селото. Направиха и нови чиновове, но той пожела да оставятъ и мене въ училището.

Сега има много ученици. Учатъ ги две учителки и двама учители. Тѣ често се допитватъ до него, почитатъ го много и го слушатъ и уважаватъ. Па не само тѣ, а цѣлото село, всички околни села, всички приказватъ за чудниятъ учителъ, за чудниятъ дѣдо.

Остарѣ учитель Милко. Остарѣхъ и азъ. Виждашъ какъвъ съмъ набръчканъ отъ старостъ. Докато е живъ учитель Милко ще живѣя и азъ. Но после? Страхъ ме е, ще ме изгорятъ. Ще ме изгорятъ и ще хвърлятъ пепелъта на улицата. Тамъ ще ме тѣчатъ и газятъ всички.